

Az Isztambuli Egyezményről

A Férfihang Civil Társaság állásfoglalása
az Európa Tanács nőekkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak
elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményével kapcsolatban

Bevezető

Fontosnak tartjuk leszögezni, hogy hazai és nemzetközi szinten egyaránt egyetértünk az erőszak visszaszorítására vonatkozó célkitűzésekkel, támogatjuk az erőszakkal szembeni fellépést, irányuljon az bárki ellen, és teljes mértékben együtt érzünk az áldozatokkal. Azonban az Isztambuli Egyezményt gondos elemzés után nem támogatjuk, mert az hátrányosan megkülönbözteti, diszkriminálja a fiú és férfi áldozatokat, kötelező "sztereotípiamentes nemi szerepek" vagyis genderideológiai oktatás bevezetésével veszélyezteti a felnövekvő generációk oktatását és nevelését, nők számára kivételes kötelező menekültstátuszt előírva súlyos bevándorlási kockázatokat jelent, és veszélyezteti Magyarország szuverenitását.

Az alábbiakban az egyezmény háttérének ismertetése után bemutatjuk az egyezmény általunk aggályosnak tartott pontjait és részletes jogi és társadalomtudományi érvek mentén kifejtjük kritikai észrevételeinket.

Az egyezmény háttere

2008 decemberében az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága szakértői csoportot állított fel, hogy előkészítsen egy a nők elleni és a családon belüli erőszak megelőzését és felszámolását megcélzó egyezményt. A bizottság "Ad Hoc Committee for preventing and combating violence against women and domestic violence" (CAHVIO) név alatt folytatta munkáját és egy nemzetközi egyezmény tervezetet hozott létre.

Az Európa Tanács szerződéseinek és nemzetközi egyezményeinek kidolgozását a Tanács Alapokmányának (93) 27-es kiegészítése úgy szabályozza, hogy azok előterjesztését a Miniszteri Bizottság ülésének kétharmados többséggel kell elfogadnia. Ez a feltétel azonban az Isztambuli Egyezmény esetében nem teljesült, mert azt a szabályok példa nélküli áthágásával szavazás nélkül nyitotta meg aláírásra az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága a CAHVIO által készített ad hoc szövegtervezet alapján. Mindennek a sietségnek az egyik oka valószínűleg a Törökországgal kapcsolatos politikai érdekütközésekben keresendő: mivel Törökország elnöksége a Miniszteri Bizottság élén a végéhez közeledett, ezért nyomást kívántak az időszak lejártá előtt gyakorolni rájuk, hogy még az ő elnökségük alatt fogadják el az egyezményt és ezzel kerüljön kinyilvánításra, hogy Törökország elkötelezett a női egyenjogúság mellett, mintegy Európai Unió csatlakozásuk egyik alapfeltételeként. Másrészt az is feltételezhető, hogy egy ilyen radikálisan feminista szövegtervezet a bizottság szokásos ügymenetében nem kaphatott volna létjogosultságot, ezt kívánták egyes érdekkörök kijátszani az egyezmény szabálytalan előterjesztésével. Mindenképpen leszögezhető, hogy az egyezmény szövegezése ideológiai kényszert alkalmaz és előirányzatai nem illeszkednek az európai államok társadalmi viszonyaihoz. Az egyezmény olyan benyomást kelt, hogy Törökország nőjogi megregulálására és a feminista dogmatika európai törvényesítésére, egyfajta államfeminizmus megvalósítása céljából született.

Az Isztambuli Egyezmény 2014. augusztus 1-jén lépett hatályba, miután az európai feminista érdekkörök politikai lobbijának eredményeként teljesült az a feltétel, hogy tíz állam csatlakozott aláírással az egyezményhez. A mai napig az Európa Tanács tagjainak kevesebb mint fele ratifikálta az Egyezményt. Az Európa Tanács öt tagállama a nemzetközi dokumentum aláírását is visszautasította. Magyarország radikális feminista nőszervezetek folyamatos nyomásgyakorlásának (utcai tüntetések, sajtómanipulációk, politikai karaktergyilkosságok) eredményeként 2014. március 14-én írta alá az Isztambuli Egyezményt. Egy évvel később a parlament 42 igen, 129 nem, 22 tartózkodás kíséretében elutasította Szelényi Zsuzsanna és még 35 szocialista és LMP-s képviselő

az Isztambuli Egyezmény ratifikálását szorgalmazó indítványának tárgysorozatba vételét. Az újfent élénkülő belpolitikai lobbitevékenység és a kormány kényszerű egyezmény iránti elköteleződésének hatására az egyezmény magyar jogrendbe iktatásának lehetősége napjainkban is komoly kockázatként felmerül.

Az egyezmény szakmai kritikája

I-II. fejezet:

Az Isztambuli Egyezmény már elsődleges deklarációjában, preambulumban is csak a nők elleni erőszakkal szembeni küzdelmet, illetve a nők helyzetének megerősítését tűzi ki kötelező célul, holott a fiúk-férfiak is társadalmi figyelemre és segítségre szorulnának, például a fiú gyermekek családon belüli erőszakban való magas érintettsége és a felnőtt férfiakat érintő magas látencia miatt is.

Az Egyezmény csak a nőket érintő erőszakkal szembeni intézkedésekre kötelezi Magyarországot, annak ellenére, hogy számos kriminológiai és szociológiai kutatás kimutatta, hogy a családon belül előforduló erőszakos cselekmények áldozatai között korántsem elhanyagolható a fiú-férfi áldozatok száma. Az Országos Kriminológiai Intézet által 2005-ben elvégzett társadalomkutatás rámutatott, hogy a családon belül elkövetett emberölések áldozatainak 61 százaléka férfi, és a kiskorúak sérelmére elkövetett bűncselekmények áldozatainak 66 százaléka fiú.

Az egyezmény a nőkkel szembeni erőszakot egy feltevése szerint általánosan létező megkülönböztetés és elnyomás eredményének véli, holott többnyire olyan társadalmi-gazdasági tényezők, mint a szociális-anyagi nehézségek, a tanult helytelen viselkedés minták, a másik fél feletti hatalomgyakorlás egyéni vágya, a nő vagy a férfi illetve mindkettőjük alkoholizmusa vagy a gyereknevelés kérdései fölötti vita vezet el a felek erőszakos viselkedéséig. A társadalomkutatás és a pszichológia egyetértésben mutatnak rá, hogy a párkapcsolatokban a nő és férfi között előforduló agresszió nagyon gyakran kölcsönös természetű.

Az Egyezmény leszögezi: a saját hatáskörben hozott – a nőknek és lányoknak különleges védelmet biztosító – intézkedések az Egyezmény értelmében egyáltalán nem minősülnek megkülönböztetésnek, diszkriminációnak. Nyilvánvaló jogtechnikai abszurditás egy intézkedéscsomag nemi alapon diszkriminatív jellegét azzal tagadni, hogy egy deklarációban leszögezi a jogalkotó, hogy azt tilos diszkriminációnak tekinteni.

Az Egyezmény meghatározása alapján a "nők" kifejezés magában foglalja a 18 év alatti lánygyermeket is, ezért az Egyezmény előírásait rájuk is alkalmazni kell. A lánygyermek elleni erőszak "nőkkel szembeni nemi alapú erőszaknak" minősül, így az Egyezmény számos rendelkezése fokozott védelmet ír elő a számukra, ami viszont a fiúgyermekre egyáltalán nem vonatkozik. Ez hátrányosan megkülönbözteti azokat a fiúgyermeket, akik áldozattá válnak. Határozottan és kifejezetten tiltakozunk a gyermekek nemi alapú megkülönböztetése ellen.

Az Egyezmény szinte teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a fiúkat és férfiakat, mint az erőszak, illetve a kapcsolati erőszak lehetséges áldozatait, és azt a tényt, hogy ők is több területen társadalmi segítségre, megerősítésre szorulnának. Az Egyezmény a férfikkal szembeni nemi alapú megkülönböztetést, mint társadalmi problémát egyáltalán nem is említi, holott több európai állam

jogrendszerében a családjog, a reprodukációs jogok és egyéb jogterületeken is határozottan tetten érhető a férfiakkal szembeni diszkrimináció. Ezeknek a jogi megkülönböztetéseknek a felszámolása a nemek közötti egyenjogúság és a diszkriminációmentes jogállamiság problémája felől nézve is sürgető szükségszerűség, de az Egyezménytől ezt nem várhatjuk, éppen ellenkezőleg, az a férfiellenes nemi diszkriminációt legitimálni törekszik.

Sajátos jogtechnikai aggályokat vet fel, hogy az Egyezmény által alkalmazott definíció „társadalmi nem”-ként határozza meg a "nemet", tehát a biológiai meghatározottság ténye teljesen hiányzik. Az Egyezmény ezzel egy ellentmondásos, konszenzussal nem rendelkező, tudományosan is vitatott fogalomra alapozza további rendelkezéseit. Ennél magasabb prioritású probléma, hogy egy huszonegyedik századi áldozatvédelmi egyezményben a nemiség kérdésének, mint diszkriminációs tényezőnek, nem is lenne szabad felmerülnie.

III-V. fejezet:

Megelőzés:

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarország vállalná, hogy:

- ösztönözi a társadalom tagjait a nőkkel szembeni erőszak megelőzésére
- képzést nyújt olyan szakembereknek, akik az erőszak női áldozataival foglalkoznak
- az erőszakos cselekmények női áldozatainak helyzetét megerősíti.

Álláspontunk szerint a fenti rendelkezések ebben a formában sértik az egyenjogúság és az esélyegyenlőség kívánalmait, az intézkedéseknek ki kellene terjedniük a férfiakkal szembeni erőszak megelőzésére, a férfialdozatok helyzetének megerősítésére és olyan szakemberek képzésére is, akik az erőszak férfialdozataival foglalkoznak.

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarország azt is vállalná, hogy a fiúkat, férfiakat „különösen” ösztönözi arra, hogy aktívan hozzájáruljanak a nőkkel szembeni mindenfajta erőszak megelőzéséhez. A fiúkra és férfiakra irányuló kitétel eleve ellentmond az egyetemleges és kölcsönös társadalmi felelősség alapelveinek és előítéletes az erőszak okainak tekintetében. Egyetértünk a társadalom tagjainak arra irányuló ösztönzésével, hogy járuljanak hozzá az erőszak megelőzéséhez, de nem értünk egyet azzal, hogy az Egyezmény a fiúkat és a férfiakat külön megnevezi, mint ösztönözendő célcsoportot, ez ugyanis azt sugallja, hogy a férfiak és a fiúk a potenciális erőszak-elkövetők, amíg a nők és a lányok csakis áldozatok.

Tudatosságnövelés:

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarországnak a női szervezetekkel együttműködve tudatosságnövelő kampányokat és programokat kellene megvalósítania. Egyetértünk az erőszak megelőzésére, kezelésére irányuló állami tevékenység szükségességével, azonban azt gondoljuk, hogy nem csupán a női, hanem a férfialdozatok védelmével, szempontjaival foglalkozó civil szervezetek, férfiszervezetek bevonása is egyértelműen szükséges. A társadalmi és magánéleti erőszak csökkentésére irányuló állami programok az Isztambuli Egyezmény ratifikálása nélkül még inkább diszkrimináció mentesen, elfogultságtól, radikális feminista dogmáktól mentesen, szakszerűen működtethetőek.

Oktatás:

Az Egyezmény előírja, hogy Magyarország a nőkkel szembeni nemi alapú erőszak témáját illessze be az oktatási rendszerébe. Egyetértünk azzal, hogy az oktatásban jelenjen meg az erőszak megelőzésének témája, de véleményünk szerint a férfiakkal és fiúkkal szembeni erőszak problémáját is szükséges az oktatás részévé tenni, különös tekintettel arra, hogy az erőszak számos formája aránytalanul sújtja a fiúkat és a férfiakat.

Kifejezetten tiltakozunk az ellen, hogy az Egyezmény olyan kötelezően a tantervbe illesztendő tananyagot irányozna elő "az oktatás minden szintjén", amelynek célja a "sztereotípiamentes nemi szerepek" oktatása lenne. Tiltakozunk azért is, mert az Egyezmény nem is definiálja, hogy mit kell a sztereotípiamentes nemi szerepek alatt érteni, így akár a társadalom által széles körben elfogadott hagyományos nemi szerepmegosztások, ad absurdum akár az anya- és apaszerep is káros sztereotípiának minősülhetne. Fennáll a kockázata, hogy az Egyezmény ratifikálása után a genderideológiának megfelelő oktatást az Egyezmény végrehajtását ellenőrző nemzetközi szervezet Magyarországon számon kérhetné és kikényszeríthetné.

Bár elfogadjuk a tényt, hogy a nemi szerepek a társadalom igényei szerint változhatnak, és a társadalom egyes tagjai a saját szerepeiket egyéni igényeik szerint szabadon megválaszthatják, azonban határozottan tiltakozunk a nemi szerepekről alkotott társadalmi vélemény mesterséges megváltoztatására irányuló kényszerítő törekvések ellen. Különösen felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a szülőknél elidegeníthetetlen joga, hogy saját vallási és ideológiai meggyőződésük szerint neveljék gyermeküket és a saját elveik szerint fontosnak tartott nemi és társadalmi szerepekre készítsék fel őket; az államnak, az állami oktatásnak nincs joga ebbe beleavatkozni.

Magánszektor és média:

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarországnak ösztönöznie kellene a magánszektort és a médiát, hogy iránymutatásokat és önszabályzó normákat dolgozzanak ki a nőkkel szembeni erőszak megelőzésé érdekében. Egyrészt azt gondoljuk, hogy a férfiakkal szembeni erőszak ügye éppen annyi figyelmet érdemel, mint a nőket érintő problémák, másrészt teljességgel elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a magánszektort és a médiát bármiféle nemi megkülönböztetésre sarkallja az állam.

Kártérítés és kártalanítás:

Az Isztambuli Egyezmény hatályba lépése esetén az erőszak női áldozatainak lehetősége lenne kártérítést követelniük az elkövetőktől, azonban ez a rendelkezés a férfialdozatokra nem terjed ki. Elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a törvények nemi alapon megkülönböztessék az állampolgárokat. Ugyanakkor az állampolgárok jogrendbe vetett bizalmát kockáztatják az ilyen rendelkezések, mivel egyes nyugati államokban látható minta azt mutatja, hogy az ilyen kártérítési lehetőségek megnyílásával elképesztő mennyiségben fogalmazódtak meg hamis vádak, mivel sokan nyereszkeskedésre kívánják felhasználni a kártérítés lehetőségét.

Szülői felügyeleti jog, láthatás és biztonság:

Az Egyezmény jogalkotási és más intézkedéseket ír elő, annak biztosítása érdekében, hogy a szülői felügyeleti jogra és a gyermekláthatási jogra vonatkozó határozatok meghozatalakor figyelembe vegyék az Egyezmény hatálya alá tartozó, vagyis a nők elleni erőszakos bűncselekményeket. Határozottan tiltakozunk, mert azt gondoljuk, hogy nem csupán a nőkkel szembeni, de a férfiakkal

szembeni erőszakos bűncselekményeket is figyelembe kell venni ilyen esetekben. Megengedhetetlennek tartjuk, hogy neme alapján tegyen különbséget a jog férfiak és nők között.

Nemi szerv csonkítás:

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarország vállalná, hogy büntetendővé teszi a női nemi szervek megcsonkítását. E rendelkezés külön kiemeli, hogy a női nemi szervek bármilyen módon történő megcsonkítása, valamely részének eltávolítása jogellenes és büntetendő. Álláspontunk szerint azonos védelmet kell biztosítani a lányok-nők és a fiúk-férfiak számára. A férfi nemi szervek bármilyen módon történő megcsonkítását is büntetendővé kell tenni, különösen kiskorú áldozatok esetében. Ráadásul ez a probléma Magyarországon szinte kizárólag az Egyezmény által védelem nélkül hagyott fiú gyermekeket érinti, mivel kifejezetten velük kapcsolatban léteznek nemi szerv csonkító szokások, rituálék, amelyek sok esetben tartós egészségkárosodáshoz is vezethetnek.

Szankciók és intézkedések:

Az Egyezmény ratifikálásával Magyarország vállalná, hogy nagymértékben átalakítja jogrendjét úgy, hogy az erőszakos bűncselekmények esetében a büntetési tételek meghatározása során súlyosbító körülményként figyelembe veszi ha azokat a nők és lányok ellen követték el.

Határozottan tiltakozunk egy nemi alapon diszkrimináló büntető törvénykönyv létrehozása ellen. Úgy gondoljuk, hogy minden áldozatnak, nemétől függetlenül joga van az egyenlő védelemhez. Véleményünk szerint egy, a nemek egyenjogúságát célul kitűző egyezménynek épphogy ahhoz kellene hozzájárulnia, hogy a bűncselekmények elszennvedői - legyenek nők, lánygyermekek, férfiak, vagy fiúgyermekek - egyenlő védelemben részesüljenek. Az Isztambuli Egyezmény ezzel szemben másodrendű állampolgárokká minősíti a férfiakat.

Ez a különbségtétel nem csak súlyosan hátrányos a férfiáldozatokra nézve, hanem egyenesen állampolgári minőségükben sérti meg a férfiakat, annak a leértékelő nézetnek a deklarálásával, hogy a velük szemben elkövetett bűncselekmények kevésbé fontosak illetve érdektelenek az állam számára.

VI. fejezet:

Alapvetően fontosnak tartjuk leszögezni, hogy a jelenlegi magyar jogrend teljes mértékben alkalmas a családon belül megvalósuló erőszakos bűncselekmények szankcionálására.

Az Alaptörvény biztosítja az élethez, az emberi méltósághoz való jogot (II. cikk), a kínzás, a kegyetlen, embertelen bánásmód tilalmát (III. cikk), a nemek közti egyenlőséget (XV. cikk).

A hatályos magyar BTK súlyosan szankcionálja a testi sértést (164. §), a szexuális erőszakot (197. §), a zaklatást (222. §), a személyi szabadság megsértését (194. §), a kényszerítést (174. §), az öngyilkosságban közreműködés (162.§) és az emberölést (160.§).

Az Isztambuli Egyezmény 53. cikkében előírányzott távoltartást az 1998. évi XIX. törvény alapján lehet kérelmezni Magyarországon. A törvény lehetőséget biztosít az úgynevezett megelőző távoltartásra is (2009. évi LXXII. tv. (Ttv.13.§-17.§). Ebben az esetben a hivatalból indult eljárást 3 napon belül, a kérelemre indult eljárást 3 munkanapon belül le kell folytatni. Amíg a távoltartás nem emelkedik jogerőre, megoldás lehet az áldozat számára menedékhely biztosítása. A távoltartás

intézményével kapcsolatban azonban érdemes felidézni és irányelvként elfogadni az Alkotmánybíróság 2009-es határozatát, amely szerint ugyan elfogadható a távoltartás intézménye, alkalmazását szükségessé teheti az a cél, hogy megvédjék a családon belüli erőszak áldozatainak testi-lelki épségét, méltóságát, azonban a testület szerint a távoltartás korlátozza az érintett személyi szabadságát, mozgását, ezért e jogintézmény bevezetéséhez garanciális szabályok is szükségesek. Az Isztambuli Egyezmény által megkövetelt azonnali távoltartás bevezetése azonban azt a jelentős kockázatot hordozza, hogy a szükséges garanciális elvárásokat szem előtt tévesztve, kellő mérlegelés és vizsgálat hiányában keletkezzenek azonnali távoltartó végzések. A könnyen kivitelezhető visszaélésszerű igénylések és az azokat követően hosszasan húzódó egyéb eljárások nem csak súlyos személyiségjogi hátrányokat okozhatnának, hanem a méltánytalanul előidézett hajléktalanság ugrásszerű, kezelhetetlen megnövekedésével is számolni kellene. Erre látunk példát Spanyolországban, ahol az Isztambuli Egyezménnyel konform törvények ilyen eredményekre vezettek.

Az Isztambuli Egyezmény által előirányzott törvénykezés a következő pontokban tér el lényegesen a családon belüli erőszak és a kapcsolati erőszak megnyilvánulási formáit szankcionáló jelenlegi magyarországi törvénykezéstől:

a.) A magyar büntetőjogban használt és szankcionált „erőszak” fogalmát kiterjesztené a „pszichológiai erőszak”-ra is

b.) A „nőkkel szembeni erőszak” leválasztása a magyar büntetőjogban használt „erőszak” általános fogalmáról, abból a dogmatikus feltevésből kiindulva, hogy az *„olyan meghatározó társadalmi mechanizmus, amellyel a nőket a férfiakhoz képest alárendelt helyzetbe kényszerítik”*. Az Egyezmény megfogalmazóinak ki nem mondott, de a szövegből egyértelműen kikövetkeztethető szándéka szerint a fentiek értelmében más mércével kell mérni a női és a férfi erőszakot.

Az a feltevés, hogy a nők kizárólag önvédelemből folyamodnak erőszakhoz, az empirikus kutatások alapján nem állja meg a helyét. Meggyőződésünk, hogy az eljárások hatékonyságát egyáltalán nem növeli az erőszak fajtáinak nemi alapon történő megkülönböztetése.

Az Egyezmény nem vesz tudomást arról, hogy a család még mindig a legvággyottabb együttélési forma az emberek között, ezért a megelőzésnek és a beavatkozásnak még akkor is bizonyos mértékben a család védelmére is koncentrálnia kell szükségszerűen, ha az együttélés szabályait megsértő felet büntetnie kell a magatartásának kedvező befolyásolása érdekében. Az Isztambuli Egyezmény szellemiségére nézve sokatmondó, hogy egyetlen esetben sem említi pozitív kontextusban a család intézményét.

Az Isztambuli Egyezmény több helyütt hivatkozik az arányosságra, azonban ratifikálása - az erőszak fogalmát kiterjesztő kitételei és a női és férfi erőszakot megkülönböztető jellege miatt - azt a komoly veszélyt rejti magában, hogy a jogalkalmazásban sérülhet, eltűnhet az ultima ratio és az arányosság alapelve, veszélybe kerülhetnek a gyanúsítottak jogai, egyebek mellett az ártatlanság vélelméhez fűződő jogaik. Mindezek következtében megrendülhet az állampolgárok jogállamba vetett bizalma. Az Isztambuli Egyezmény következetes keresztülvitele rendkívül komoly társadalmi kockázatokat rejt magában. Az Isztambuli Egyezmény alkalmazására nézve referenciaállamnak tekinthetjük az EU tagállamok közül Spanyolországot, ahol az előbb említett hatások a végletekig fokozták a jogbizonytalanságot, kaotikus társadalmi állapotok alakultak ki, ami felszámolta általában az állampolgárok, de különösen a férfiak jogállamba vetett hitét. Az Isztambuli Egyezménnyel konform intézkedések lényegében társadalmi katasztrófához vezettek.

VII. fejezet

Sajnálattal konstatáljuk, hogy a harmadik világbeli nők kiszolgáltatottabb helyzetben vannak, mint a fejlett demokratikus országokban élők, azonban határozottan tiltakozunk az ellen, hogy az Isztambuli Egyezményből eredő kötelezettséget felvállalva a "nőkkel szembeni erőszakot" üldözésként ismerje el a Magyar Állam, aminek következtében az erre hivatkozók menekült jogállást kaphatnának az 1951-es genfi egyezmény 1. cikke szerint. A nők és a férfiak állampolgári jogainak és védelmének biztosítása az érintett államok saját belügyi feladata. Ezen kötelezettségek békében történő elmulasztása semmi szín alatt sem vethet fel más államok irányába befogadási kötelezettséget. Egy ilyen intézkedés az amúgy is jelentős problémákat okozó migrációs válságot akár kezelhetetlenné is súlyosbíthatná. Magyarország nem kívánhatja a harmadik világból tömegesen érkező nők és az utánuk családgyegetés jogán érkező családtagjaik tömeges befogadását.

IX. fejezet

Az Egyezmény a részes államok Egyezmény által érintett társadalmi és jogalkotási tevékenységének ellenőrzésére egy erős jogkörökkel felruházott bizottság hatáskörét írja elő, amely bizottság jelentős ellenőrzési és beavatkozási lehetőséggel rendelkezne a magyar törvényhozás és közélet felett. Megengedhetetlennek tartjuk, hogy Magyarország jogalkotási és társadalmi tevékenysége felett egy más államok képviselői által alkotott bizottság diszponáljon. Ez jelentős aggályokat vetne fel Magyarország szuverenitásával összefüggésben.

Végszó

Kérjük a Kormányt, hogy ha az erőszak áldozatainak segítésére prevenciót, tájékoztatást, oktatást, bármely különleges intézkedést, új jogszabályokat lát szükségesnek, akkor azokat mindennemű diszkriminációtól mentesen alkossa meg és hajtsa végre.

Jelen állásfoglalásban felsorolt ellenérvekre való tekintettel arra kérünk minden parlamenti képviselőt, hogy foglaljon állást az Isztambuli Egyezmény ratifikálása ellen, különösen kérjük a Magyarország Kormányát, hogy semmilyen körülmények között se ratifikálja a diszkriminatív, súlyos oktatási, bevándorlási és egyéb társadalmi kockázatokat rejtő Isztambuli Egyezményt!